

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως ελεύθερον ανάγνωσμα δι' όλα εν γένει τα Σχολεία (1932).
Τιμηδὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΚΑΙ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1945, ἀνά δραχμὰς 2.000. Διὰ τὴν Γ' (Ἰουλίος-Σεπτέμβριος) δραχμὰς 5.000. — Τὸ φύλλον δρ. 400. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, τὰς κτλ.) ἀναγόμενος: «Πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἢ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐρυπύλου, 28, — Ἀθήνας».

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΔΙΟΚΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΜΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝ. Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αὐτοὺς ἔχει ἀρχίζον τὴν 1ην Οὐοῦβῆτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπύλου ἀριθ. 28, κατὰ τὸ Βασιλειῶν

Περίοδος Β'. — Τόμος 50ός

Ἀθήναι, 4 καὶ 11 Σεπτεμβρίου 1943

Ἔτος 66ον — Ἀριθ. 36-37

ΑΝΤΕΚΙΡΤΑ

Μυθιστόρημα ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Μετάφραση ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΤΕΛΛΟΥ. — Διασκευή ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ. — Εἰκάνες Α. ΜΠΕΝΕΤΤ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Στὴν ἀναπάντευχη αὐτὴ πρότασι, ὁ ἀκροβάτης πετάχθηκε πάνω ζωηρά, ἐνῶ δ' ἤρακλῆς τὸν κοίταξε, μὴν ξέροντας ἂν ἔπρεπε νὰ σηκωθῆ κι' αὐτός. Κι' ἔμειναν ἄφωνοι κι' οἱ δύο.

— Νὰ μείνουμε μαζί σας, ἐξοχώτατε; εἶπε ἐπιτέλους ὁ Πεσοκάδ. Μὰ γιὰ τί δουλειὰ θὰ μαστε ἀξιοί; Ἐκτός ἀπὸ μπριχλιθανίγια, ἐμεῖς δὲν ξέρουμε τίποτ' ἄλλο. Μὰς θέλετε γιὰ νὰ σὰς διασκεδάσουμε στὰ ταξίδια σας ἢ στὸν τόπο σας;

— Ἀκοῦστε, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός. Χρειαζομαι ἄντρες γενναίους, ἀφοσιωμένους, ἐπιδέξιους κι' ἐξυπνοὺς, ποὺ νὰ μποροῦν νὰ μὲ βοηθήσουν στὴν ἐκτέλεση κάποιων σχεδίων μου. Τίποτα δὲν σὰς καλεῖ ἄλλοῦ. Θέλετε νὰ σὰς πάρω στὴν ὄμηρεια μου;

— Γιὰ πάντα;

— Ἄν σὰς ἀρέσει, γιὰ πάντα. Ἄν ὅμως, ἀφοῦ ἐκτελεσαθῶν τὰ σχέδιά μου, προτιμήσετε νὰ γυρῶτε στὴν πατρίδα σας, θὰ εἴστε ἐλεύθεροι κι' ἐξασφαλισμένοι.

— Ναι, εὐχαρίστως, ἀλλὰ... νὰ κάνουμε καὶ κάποια δουλειὰ. Δὲν μὰς ἀρέσει νὰ καθόμαστε μὲ σταυρωμένα χέρια.

— Ἐνοια σας, κι' ἡ δουλειὰ, κοντά μου, δὲν θὰ σὰς λείπη... Ἐχετε ἄλλη ἀντίρρηση;

— Ναι, ἄλλη μιά. Ὁ Ματιφοῦ κι' ἐγὼ εἴμαστε σὺν ἀδέρφια. Δὲν μπορεί ὁ ἓνας νὰ ζήσει μακριὰ ἀπ' τὸν ἄλλον. Ὁ χωρισμὸς θὰ μὰς στοιχίσει πολὺ...

— Μὴν ἀνησυχῆτε, κι' ἂν μείνετε

μαζί μου, δὲν θὰ σὰς χωρίσω ποτέ. Κι' ἡ δική μου ἐπιθυμία εἶναι νὰ ζῆτε ἐνωμένοι κι' ἀγαπημένοι.

— Τότε συμφωνοί. Ἐ, Ματιφοῦ;

— Ναι, εἶπε ἀπλὰ ὁ ἀθλητής.

— Τελείωσε! φώναξε ὁ γιατρός

— Τότε συμφωνοί. Ἐ, Ματιφοῦ, (Σελ. 181, στ. β).

Ἄντεκιρτ. Ἀπὸ σήμερα δὲν θὰ νοιασθῆτε πιά γιὰ τίποτα. Ἀναλαμβάνω ὅλα σας τὰ ἔξοδα. Σὰς παρέχω κατοικίγια, τροφή...

— Ἐξοχώτατε! ἔχετε ὅπ' ὄψι σας πὼς ὁ Ματιφοῦ τρώει πολὺ...

— Νὰ τρώῃ ὅσο θέλει! Τὸ τραπέζι, στὸ πλοῖο, θάναί πάντα στρω-

μένο. γι' αὐτόν. Μὰ καὶ γιὰ σένα, καλέ μου Πεσοκάδ.

— ὦ, ἐγὼ τρώω λίγο, σὰν πουλάκι. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ποὺ ὁ ἀδελφός μου ὁ γίγαντας πρέπει νὰ τρώῃ πολὺ, καταλαβαίνετε... Καὶ θὰ ταξιδεύουμε, ἐξοχώτατε;

— Ἐνοεῖται! Ἡ πελατεία μου βρίσκεται σ' ὅλας τίς χώρες. Ἄν ἓνας ἄρρωστος μὲ ζήτησῃ στὴν Ταγγέρη, ἐνῶ ἐγὼ θὰ βρισκοῦμαι στὸ Σούεζ,

δὲν πρέπει νὰ τρέξω νὰ τὸν ἴδω... Ἐκτός ἀπ' αὐτὴ τὴ γολέττα, ἔχω ἄλλα δέκα πλοῖα ταχύτερα. Καὶ τίς περισσότερες φορές θὰ μὲ συνοδεύετε στὶς βίζιτές μου.

— Τί καλά!

— Δὲν πιστεύω νὰ φοβᾶστε τὴ θάλασσα;

— Ἐμεῖς; παιδιὰ τῆς Προδηγκίας; Μὰ πρῶτα μάθαμε νὰ κολυμπᾶμε κι' ἔπειτα νὰ περπατοῦμε. Ἐγὼ πάλι, σὰν ἀκροβάτης, συνήθισα νὰ βαδίζω μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ψηλά. Εἶναι δυνατό νὰ μὲ καλίτζη, νὰ μοῦ φέρῃ καυτεία, ἢ θάλασσα;

— Ὁρατα! Ἀπὸ σήμερα λοιπὸν μπορείτε νὰ ἐγκατασταθῆτε δριστικὰ στὴν καμπίνα σας. Λογαριάζω νὰ μείνω λίγες ἡμέρες ἀκόμα ἐδῶ. Καλὸ ὅμως εἶναι νὰ πάρετε ἀπὸ τώρα τὴ συνήθεια νὰ ζῆτε στὴ «Σαβαρένα».

— Ναι. ὡς τὴ στιγμή ποὺ θὰ μὰς οδηγήσετε στὸν τόπο σας, στὴν πατρίδα σας.

— Δὲν ἔχω πατρίδα. Ἡ μάλλον, ἔχω μιά ποὺ τὴ δημιουργῶσα μόνος μου, μὲ ἄλλα ἄλλοτελα δική μου ποὺ, ἂν θέλετε, θὰ γίνῃ καὶ δική σας.

— Ἐμπρός, Ματιφοῦ! Πᾶμε τώρα νὰ ρευστοποιήσουμε τὰ υπάρχοντά μας. Εὐτυχῶς, δὲν χρωστάμε σὲ κανένα καὶ δὲν πρόκειται νὰ κάμουμε πτώχευση.

"Ετσι οι δυο φίλοι, αφού πήραν και την άδεια του γιατρού "Αντεκιρτ, κατέβηκαν στη βάρκα που τους περιμένε, και με την ίδια «πομπή», γύρισαν στη Γκραβόζα. Εκεί, μέσα σε δυο ώρες, και για λίγα μόνο φλωρίνια, πούλησαν σε κάποιο συνάδελφό τους τις εξέδρες, τις σκηνογραφίες, τους μπερτιέδες, τη γκρανκόσα κι' ε,τι άλλο αποτελούσε το θέατρόκι τους. Δεν εκράτησαν παρά τη σάλπιγγά του ο Πεσκάδ, το τρομπόνι του ο Ματιφού, και τις θεατρικές σκευές τους κι' οι δυο, για να τους θυμίζον τον τρέσο τους επιτυχίας. Και τα πολύτιμα αυτά θυμητικά τα έκρυψαν στο βάζο του μπόγυου, όπου έβαλαν τα ρούχα τους και τάλλα τους μικροπράγματα.

Το απόγευμά τους γύρισαν κι' οι δυο στη «Σαβαρένα». Τους έδωσαν μια μεγάλη καμπίνα της πλώρης, όπου θα είχαν κάθε άνιση, κι' οι άνδρες του πληρώματος έκαμαν την καλύτερη υποδοχή στους νέους τους συναδέλφους, αφού μάλιστα ο αυτός χρωστούσαν τη σωτηρία του πλοίου κι' ίσως και της ίδιας τους ζωής.

III.

Η χήρα του Στεφάνου Μπάθου

Για τον μουστρηιώδη ξένο, που κανέναν δεν ήξερε ποιος ήταν, από που έρχόταν και τί έκανε, κυκλοφορούσαν στη Ραγούζα και στην Γκραβόζα οι πιο αντίθετες φήμες. Άλλοι τον έλεγαν αρχικουρσάρο, άλλοι βασιλιά κάποιου αφρικανικού κράτους που ταξίδευε ν κ ό γ ν ι τ ο Άλλοι πολιτικό εξόριστο, άλλοι από τυχημένο επαναστάτη που διώχθηκε από την πατρίδα του και γύριζε τον κόσμο σε φιλόσοφος κι' εξερευνητής Άλλοι, τέλος, γιατρού μεγάλο που έκανε θαύματα, κι' άλλοι τσαρλατάνο χωρίς δίπλωμα και χωρίς άδεια. Οι εφημερίδες, για να πληροφορήσουν τους αναγνώστες τους, έστειλαν τους ρεπόρτερ τους στη «Σαβαρένα». Άλλά ούτε ο ιδιοκτήτης του θαλαμηγού δεχόταν κανένα, ούτε ο καπετάν Νάρσος άπαντούσε στις έρωτήσεις τους παρά μ' ένα στερεότυπο «δεν ξέρω». "Ετσι ή περιέργεια του κοινού έμνε άνικανοποίητη κι' οι φανταστικές διαδόσεις έδιναν κι' έπαιρναν.

Άλλά και τους άσθενείς ακόμα που ζητούσαν να τον συμβουλευθούν, ο γιατρού "Αντεκιρτ και θα είχε βέβαια το λόγο του—τους έδωχαγε. Τις δυο πρώτες ήμέρες από την άφιξη του στην Γκραβόζα, είναι ζήτημα αν πήγε μια φορά ως

τη Ραγούζα. Περιορίζονταν σε περιπάτους στα περίχωρα, και κάπου κάπου έπαιρνε μαζί του και τον Πεσκάδ, που τον διασκεδάζε ή φυσική του εξυπνάδα. Άλλ' αν δεν πήγε ο ίδιος στη Ραγούζα, μια μέρα πήγε για λογαριασμό του ο Πεσκάδ. Τον έστειλε, φαίνεται, ο κύριός του να πληροφορηθή με τρόπο για κάτι που τον ένδιέφερε, γιατί όταν ο άξιος άπεσταλμένος έγύρισε στο πλοίο, έγινε μεταξύ των δυο αυτή ή μουσική συνομιλία:

— Μένει λοιπόν στο Στραντόνε; — Μάλιστα, εξοχώτατε. Δηλαδή στον όραιότερο δρόμο της πόλης. Κρατά ένα μέγαρο όχι μακριά από την πλατεία, όπου υπάρχει και το αρχαιο παλάτι των δόγηδων. Ένα θαυμάσιο μέγαρο, που λέτε, με άμείλια, με λακέδες, σωστή ακολουθία έκαταμυριούχου!

— Και ή άλλη; — Και ή άλλη, ή μάλλον οι άλλοι, γιατί είναι τρεις... Κι' αυτοί κατοικούν στην ίδια συνοικία, αλλά το σπίτι τους είναι στο βάζο, χαμένο μέσα στους στενούς κι' άνηφορικούς έκείνους δρομάκους, που στην πραγματικότητα είναι τόσες σκάλες και βγάζουν έλο σε φτωχόσπιτα. Φτωχόσπιτο και το δικό τους, μικρό, ταπεινό, θλιβερό, μα καθαρό απέξω, κι' από μέσα φαντάζομαι. Καταλαβαίνει κανένας άμέσως πως εκεί κατοικούν φτωχοί άνθρωποι, μ' αξιοπρεπείς και περήφανους.

(Ακολουθεί)

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΥΣΚΟΛΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

ΑΝΑΝΙΟ-ΚΩΝΩΠΤΟΜΑΧΙΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο και τέλος)

Σ' αυτό ο φαρμακοποιός είχε δικιο: "Οχι κουνούπι, όχι λιοντάρι, μά ούτε μαμμούθ δεν θα μπορούσε να σταθή κοντά σ' αυτά τα Τακόλ! Μόλις άναψα το πρώτο, ένας άποπνικτικός καπνός και μια φριχτή μυρωδιά από καμμένα χόρτα και σκουπίδια γέμισε την κάμαρα. Βήχοντας, φτερνίζοντας και κλαίγοντας, έσβυσα το καταραμένο αυτό κατασκευασμα και άνοιξα πόρτες και παράθυρα για να καθάριση ή άτμόσφαιρα.

"Ολη νύχτα δεν έκλεισα μάτι. Πέραςα μια νύχτα «λευκή», όπως λέν οι Γάλλοι, έχω όμως θα την έλεγα μαύρη και κατακαυμένη. Πότε έκανα το λογαριασμό 22+18=40, πότε τον έκανα 22+18=0. Έκει που άγγρυνοσα ωστόσο, μου ήρθε μια ιδέα: "Αντι να μεταχειρίζομαι, σκέφθηκα, άσφιετογόνα και καπνογόνα

που είναι άσυγχρόνιστα πολεμικά μέσα, γιατί δεν κάνω ε,τι και οι πόλεις για ν' άποκροδουν τις έναέριες έπιδρομές; Να οργανώσω συστηματικώτερα την άεροπορική μου άμυνα. "Αντι να διώχνω τα κουνούπια, να βαλθώ να τα σκοτώνω. Κάθε βράδυ θα μένω άγρυπνος μιά-δυο ώρες για την άμυνά μου, κι' όταν συντελεσθή ή έκμηδένιση του έχθρου, θα κοιμάμαι άνενόχλητος.

Κι' άμ' έπος άμ' έργον. Το άλλο κιάλας βράδυ, έδωσα στην κυρά-Μάρθα το Σκνίπ και το Τακόλ, και πλάγιασα άφήνοντας ξεσκεπάστο μόνο το πρόσωπό μου και το ένα μου χέρι έτοιμο προς δράσιν Κάθε κουνούπι που έρχόταν, το άφηνα να κάνει την έφόρμησή του, να κερφώνη το στόχο, και κατόπι τσάφ! έδινα ένα μπάτσο και το έλιωνα. Άλλο κουνούπι, άλλος μπάτσος. Καμμιά φορά ο έχθρος κατώρθωνε να διαφύγη, μά μου έτυχε κιάλας ή άμυνά μου να καταρρίψη δύο έκθρική σπηχρόνια: "Υστερα από κάθε μου επίτυχία, έπαιρνα προσεκτικά το έπαθλό μου και το άκουμπούσα στο μαξιλάρι δίπλα μου. Κατά τη μία, είτε επειδή ή δύναμη του έχθρου έλαττώθηκε σημαντικά, είτε επειδή ζαλιστήκα από τους πολλούς μπάτσους, έπεσα σε βαθύ λήθαργο. Όταν ξύπνησα, είδα την κυρά-Μάρθα πάνω από το κεφάλι μου.

— Πώς άργησες έτσι, Άνανια: επέταμηση ή ώρα... Πωπό! πρόθεσε τρομαγμένη. Τι έχει το μάγουλό σου κι' είν' έτσι ματωμένο και πρισιμένο:

Σηκώθηκα και κοιτάχθηκα στον καθρέφτη. Άλήθεια, το άριστέρό μου μάγουλο—και μάμια πάντα δεξιά—είχε γίνει το μπάνο από τους πολλούς μπάτσους, κι' άπάνω του είχαν άφήσει αίματη ρά ίχνη τα θύματα της βραδυνης έπιδρομής. "Επιπλέον την κυρά-Μάρθα από το χέρι και της έδειξα θριαμβευτικά το μαξιλάρι μου.

— Ορίστε, της είπα. Ρ' εκόρ καταρρίψω. Σαράντα έπτά κουνούπια σκοτώσα επάνω στο μάγουλό μου απόψε!

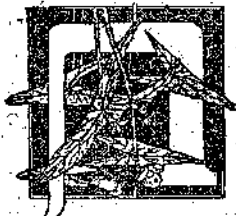
— Κι' έτσι περιμένεις να ή ξεπαστρέψης; Έκανε ή αγαθή αϊ. Κονόμος μας κουνώντας το κεφάλι της. Πρόκοφες! Τα κουνούπια να γένουνε από διακόσια το καθένα, κι' ού να σκοτώνης πενήντα έλα, έλα και μάλιστα επάνω στο κεφάλι σου! Βρές καλύτερα κανέναν άλλο τρόπο.

"Ε λοιπόν, άλλο τρόπο έχω δεν βρίσκω. Μήπως ξέρετε σεις κανέναν καλύτερο;

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΝΤΙ ΑΘΗΝΑΪΚΗΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ (*)

ΤΑ 35 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ "ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΣΑΝΤΡΗΣ"

ΟΛΥ σπάνια, θαρώ, ή πνευματική "Αθήνα έκαμε τις προεκαμένεις τιμές σ' έναν άνθρωπο των γραμμάτων

και σ' ένα έργο τέχνης τόσο δικαιο και τόσο εγκάρδια, όσο έγινε τις τελευταίες μέρες με τον κ. Ξενοπούλο και τη «Φωτεινή Σάντρα» του. Και βέβαια, με τα λόγια του κ. Συναδινόου, ένος από τους παλαιμάχους συγγραφείς του θεάτρου, και με το χαιρετισμό του κ. Τερζάκη, του καλύτερου απ' όλους τους νέους, δυο γενεές πνευματικών ανθρώπων ήρθαν να καταθέσουν και να έρμηνέψουν την έχτιμήση και την αγάπη τους προς το σεβαστό και άκούραστο δάσκαλο και πατέρα της σύγχρονης λογοτεχνικής μας ζωής σ' όλες της σχεδόν τις έκδηλώσεις: θέατρο, διήγημα, μυθιστόρημα, κριτική. Και βέβαια, με τάτελειωτα χειροκροτήματα και με την πυρακτωμένη άτμόσφαιρα αγάπης που δημιουργήσε το θαυμάσιο έκείνο κοινόν της πρώτης, και εξακολουθεί να δημιουργείται ακόμα κάθε βράδυ στο θέατρο «Πάρκ» γύρω στο πρόσωπο του συγγραφέα, το έργο και τους περίφημους καλλιτέχνες που το ξαναζωντανεύουν, εκφράζεται ο ένθουσιασμός δλάκερης της πνευματικής "Ελλάδας. Δυο γενεές πνευματικών ανθρώπων είναι που χειροκροτούν και αγαπούν τον κ. Ξενοπούλο και τη «Φωτεινή Σάντρα» του.

Είναι συγκινητικό αυτό και άξιζει να το γιορτάζη και να το περηφανεύεται κάθε Έλληνας που πιστεύει τις πνευματικές άξεις σαν

(*) Ο κ. Φαίδων θα είχε έγραψε σήμερα τις προσωπικές του εντυπώσεις από τον έορτασμό των 35άχρονων της «Φωτεινής Σάντρα». Έπροτίμησε όμως να άδημοσιεύση στον ίδιο αυτό τόπο το θαυμάσιο άρθρο που δημοσίευσε ο κ. Στρατής Μυριβήλης, με τον τίτλο «Ένας άνθρωπος κι' ένα έργο», στο κανηγηρικό φυλλάδιο του «Καλλιτεχνικό Κόσμο» (2 Σεπ.), το άφιερωμένο στον έορτασμό. Τα μεγαλύτερα διαπλασάπουλα θα το άπολαύσων, και προπάντων θα ίκανοποιηθούν, βλέποντας πως μιλούν για τους προκατόχους οι μεγάλοι διάδοχοι, σαν τον κ. Μυριβήλη, κατ' άντίθεση προς τους μικρούς, τους άποτυχημένους, που νομίζουν πως άφήνονται με την άρνηση και την άσέβεια. — Σ. ε. Δ.

την κεντρικότερη και σταθερή ουσία της έλληνικότητάς του, αφού το νόημα της «Ελλάδας στάθηκε παντοεινά και άπόλυτα πνευματικό και πλαστικό, και ή έκφρασή του μέσα σ' όλους τους αιώνες στερεώθηκε με το λόγο και με το μάρμαρο, λαζεύοντας το λόγο και πνευματώνοντας το μάρμαρο.

Τα τριάνταπενήντα χρόνια της «Φωτεινής Σάντρα» είναι μια άσηη δροσις, ένα ξεσπάσμα ψυχικό μέσα στις μέρες του μαρτυρίου και της ξεπεσούρας που περνάει τοπτα τα τελευταία χρόνια το Έλληνικό θέατρο. Μέσα στα συμβατικά θεατρογραφήματα, που μ' αυτά ή παραδολεγία και ο πνευματικός άρριθισμός σκέπασαν την έλληνική σκηηνή συμμαχώντας μ' ένα κοινό βαρβαρωσύνης, μαυραγοριτισμού και έπιπόλατης ονομαρίας, ήρθε ή «Φωτεινή Σάντρα» να μάς ξαναφέρη τη δροσιά της άκρογαλιάς της, τον καθαρό μπάτη φίλος άγγελής τέχνης—αυτής που δε πελοδοζει και δεν υπολογίζει τίποτα άλλο παρά να μπορέση να σταθή από την άρχη ως το τέλος καθαρή και τίμια τέχνη. Χρωστάμε μεγάλη εύγνωμοσύνη στο συγγραφέα, στους καλλιτέχνες και στον κύκλο απ' τους θαυμάσιες, που μάς οργανώσαν αυτή την άπολυτρωτική γιορτή. Έχω την έντύπωση πως άνοιξε ξαφνικά προς τη θάλασσα ένα παράθυρο, πως όρμησε μέσα σ' ένα χώρο με άποπνιχτική άτμόσφαιρα όχλου μια ριπή άγνιστικής, που σαρώνει τις φτηνές μυρουδιές και καθάρζει τα μολύσματα. "Ας λογαριαστεί παρακαλώ τοπο το ταπεινό σημείωμα σαν ένας όβολος εύγνωμοσύνης στην Παναθηναϊκή συνεισφορά, που, το ζαίρω, είναι και Πανελλήνια.

Υπάρχει μέσα μου μια προσωπική όφειλή. Ο «Κόκκινος Βράχος» είναι το πρώτο έλληνικό μυθιστόρημα που ήρθε να ξαφνιασή και να ταράξη την ψυχή ενός μικρού παιδιού με μεγάλα όνειρα, εκεί σ' ένα λεσβιακό χωριό, πριν από πολλά πολλά χρόνια. Είναι τα «Παναθηναϊκά» του Κίμωνα Μιχαηλίδη που τόφεραν ως εκεί. Αυτό κι' ένα μυθιστόρημα του Δοστιγιέφσκυ, οΟι Δυστυχημένοι». Η Φωτεινή Σάντρα, Η Βάρεγγα... Μια Έλληνοπούλα και μια Ρούσσα. Η καρδιά του άγοριού έκλαψε με ζεστά δάκρυα πάνω στις δυο ήρωίδες. Τόσο άλλιώςτικες, τόσο διαφορετικές, τόσο άπομακρυσμένες τοπικά και ψυχικά, και πάλι, τόσο παράξενα άδερφωμένες, μέσα στις μαγικές σελίδες ενός

ώραιου, εικονογραφημένου, καλοτυπωμένου, καλογραμμένου έλληνικού περιοδικού...

Κατόπι το μικρό παιδί με τα μεγάλα όνειρα ήρθε φοιτητής στην "Αθήνα. Και με την πρώτη που πήγε σε θέατρο—τι τύχη!—να βρεθή ένώπιος ένωπιώ με τη Φωτεινή Σάντρα. Είναι αυτή όλόσωμη, είναι πεντάμορφη, φουσκωμένο μπουμπούκι ζωής και χαράς. "Ετσι όπως την είδε άνάμεσα από τις γραμμές του περιοδικού. Φορούσε ένα φορεματάκι μαβί, με άσπρα σειρήνια. Τα μάτια της ειλανε πράσινα ή γαλάζια: Είναι πελώρια, γελούσαν και άστραφταν, και ύστερα, ξαφνικά και άνεπάντητα, γελούσαν κι' έκλαιγαν, έκλαιγαν... Δεν ήταν τότε ή φορά ένα όρατο περιοδικό, δεν ήταν ένα διήγημα γραμμένο γοητευτικά. Είναι μια μεγάλη καλλιτέχνισσα της Σκηνης, είναι ένα πλάσμα μαγικό και συγκινητικό, ένα άσύγκριτο πλάσμα: ή Κυβέλη.

"Ολα αυτά είναι γνήσια—παστρικά, έντιμα και όρατα. Και να το θαύμα: "Υστερ' από τόσα χρόνια άπομένου τέτοια: Γνήσια, παστρικά, έντιμα και όρατα. Σήμερα, ένας άνδρας μεσόκοπος πηγαινει να ξαναδθ τη «Φωτεινή Σάντρα», να χειροκροτήση ένα μεγάλο συνάδελφό του, που πενήντα ή εξήντα χρόνια δουλεύει με το πνεύμα του, με την καρδιά του, με την ψυχή του και με τη ζωή του τον πολιτισμό της νέας "Ελλάδας. Πηγαινει και καθίζει σε μιάν άκρη της πλατείας. Η Φωτεινή Σάντρα χημάει πάλι πάνω στη σκηνη. Χαρούμενη, σπαρταρισμένη από τη ζωή που μπουμπούκιαζει μέσα της. "Υστερα σκίζει την καρδιά της ο πόνος και κλαίει πάνω στη στάγη των δνείρων της. Γελά και κλαίει.

"Ενας άντρας μεσόκοπος κλαίει μαζί της κάτω στην πλατεία. "Από χαρά κλαίει για το θάμα της τέχνης, που ξαναβίζον τα λουλούδια της ύστερ' από τόσα χρόνια, κι' είναι πάντα τους τόσο φρέσκα, τόσο κόκκινα, τόσο νεανικά. "Από εύγνωμοσύνη κλαίει, που μέσα στο θαλασσινό άγέρι που χημάει στη σκηνη μαζί με τη Φωτεινή Σάντρα, είναι ένα πλήθος πουλιά. "Αστρα πουλιά και γκριζα πουλιά της νοσταλγίας, γλάροι που έρχονται από τα παιδιάτικα άκρογαλιά της ζωής και φέρνουν μαζί τους παλιές αγαπημένες φωνές, και φώτα και χρώματα και μνήματα πρώινα, που δεν πέθαναν, δε μαράθηκαν δε στάχτησαν μαζί με τα μαλλιά, μόνο περίμεναν τη Φωτεινή, να χημηξή έτσι δροσερά, για

νά δρμήσουν μαζί της, πάνουθέ της, μεγάλα στεφάνια στών άερα από φτερωγές και νικητήριες κραγιές. Και κλαίει άκόμα—τί μυστήρια της ανθρώπινης ψυχής!—μέ τη μαίρα της μικρής φτωχής Βάρεγγας που πα-

ραστέκεται κάπου εκεί, άταίριαστη, ξενοφερμένη, φαρμακωμένη οτά πιό τρυφερά της χρόνια από τη ρούσαικη θλίψη, όμως πάντα άδερφωμένη με την ήρωίδα του «Κόκκινου Βράχου».

ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΙΜΑ

Μυθιστόρημα LOUIS BERTRAND της Γαλλικής Ακαδημίας.
Μετάφραση ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(Συνέχεια από τό προηγούμενο)

Ο νεαρός νομικός πρόσθεσε ότι ο Ρόκκιος Φήλιξ, που πάντα φθονούσε τον Καικίλιο, θα τον ανακάτευε κι αυτόν σε τούτη την υπόθεση.

— Ένας τρόπος υπάρχει, συμπέρανε, για να διευθετηθούν όλα να παραιτηθής από τό αξίωμά σου του Ιεροφάντη, αφήνοντας να σε διαδεχθή σ' αυτό ο Ρόκκιος. Γνωρίζω από κοινούς μας φίλους ότι αν τό κάνης, δέν πρόκειται να σ' ενοχλήση διόλου.

— Εύχαριστώ πολύ για τό ενδιαφέρον σου, αποκρίθηκε ο Καικίλιος. Άλλά άδικα έκανες τόν κόπο από καιρό έσκόπευα να παραιτηθώ από Ιεροφάντη. Άν τό κάνω όμως τώρα και υπό τούς όρους που θέλει να μου επιβάλη ο Ρόκκιος Φήλιξ, θα έδειχνα πως φοβάμαι. Ποτέ μου δέν θα δεχθώ ένα τέτοιο έκδικασμό.

Ο Μάρκας, σατυσιμένος κάπως από τόν άπότομο τρόπο του Καικίλιου, δοκίμασε ν' αρθρώση :

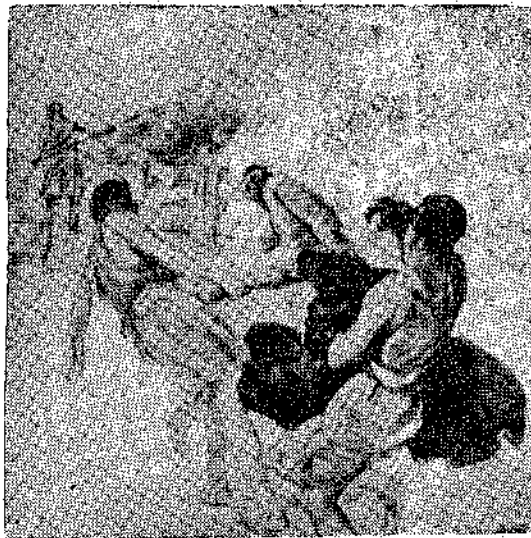
— Σκέψου το καλά. Παιζεις ίσως τη ζωή σου!

— Δέν φοβάμαι τίποτε. Μπορείς να τό πής στον Ρόκκιο ή σ' έκειλους που σε στέλνουν. Και με τό λόγια αυτό άποχαιρέτησε τόν επισκέπτη του.

Δίγες μέρες άργότερα, βγήκε πραγματικά τό διάταγμα τών διωγμών έναντίον τών χριστιανών. Ο δημόσιος κήρυκας άρχισε να γυρίζει την πόλη, και έν όνόματι του Ουαλεριανού και Γαλλιανού Αυγούστων, να τό διαλαλή σε όλα τά σταυροδρόμια και τις πλατείες. Στην αγορά και μπροστά στα δικαστήρια τό διάταγμα είχε τοιχοκολληθή γραμμένο με μεγάλα γράμματα, και ο κόσμος συνωστιζόταν για να διαβάση ότι «οι έπίσκοποι και Ιερείς τών χριστιανών ήταν υποχρεωμένοι να θυσιάσουν στους θεούς της Ρώμης και στους άνδριάντας τών Αυτοκρατόρων. Άπαγορευόταν στους λαϊκούς καθώς και στους κληρικούς να συ-

κεντρώνονται σε κοιμητήρια που στις πύλες τους θα έμπαινε φρουρά. Οι συγκεντρώσεις άπαγορευόταν κι' όποιος όργάνωνε ή λάβεινε μέρος σε συγκέντρωση θα καταδικαζόταν σε θάνατο. . . »

Ολόκληρη ή Κίρτα άναστατώθηκε και ή ταραχή έγινε άκόμη με-

Οι έθνικοί άρπαζαν τό θύματά τους και τό έρριχναν στη φωτιά (Σελ. 184, στ. γ')

γαλύτερη, όταν άρχισαν να φθάνουν κι' από τις άλλες εκκλησίες τό δυσάρεστα νέα. Σε λίγο μαζεύτηκε ότι στην Καρχηδόνα είχαν γίνει μεγάλοι διωγμοί, και πως ο έπίσκοπος Κυπριανός είχε συλληφθή από τούς πρώτους. Ο Καικίλιος έτρεψε για τη ζωή του φίλου του, με σε λίγο έλαβε ένα γράμμα, που τόν ήσύχασε λιγάκι. Πληροφορούσε τόν Καικίλιο πως τόν είχαν στείλει έξωρα σ' ένα χωριό μακριά από την έδρα του, αλλά αντιμετώπιζε τη δοκιμασία αυτή με γαλήνη, και ψυχραιμία άντάξια άληθινού χριστιανού Ιεράρχη. Μαζί όμως με τό γράμμα του στον Καικίλιο, έφθασαν κι' άρχισαν να κυκλοφορούν σ' όλες τις εκκλησίες γι' άνύψωση του ήθικου τών πιστών, τά πρακτικά της ανάκρισης που του έγινε από τόν άνθό-

πατο. Όλοι έθαύμαζαν τη στάση του και την αξιοπρέπεία του. Όταν τόν έπέσαν να θυσιάση, ο έπίσκοπος είχε άπαντήσει στόν άνθύπατο: «Κάνε τό καθήκον σου, έγω θα κάνω τό δικό μου». Και χωρίς άσκοπες διαμαρτυρίες, σάν νομικός που γνώριζε τις συνέπειες της άνυπακοής του, έφυγε για τόν τόπο της έξορίας του. Και ο Κυπριανός έκλεινε τό γράμμα του με τό λόγια αυτά :

«Καθώς βλέπετε, δέν γελάστηκα στα προαισθηματά μου. Άγαπητέ μου Καικίλιε, στις σκληρές αυτές ήμέρες, εσύ μόνος σου πρέπει να κρίνης τί επιβάλλουν στη συνείδησή σου ή λογική, ή τιμή και ή πίστη». Τά λόγια αυτά δέν φάνηκαν παράξενα στον Καικίλιο. Ήταν έτοιμος για όλα. Τούτη τη φορά δέν δρόθηκε άπροετοιμαστος. Με σταθερή θέληση και ξεκάθαρο μυαλό προσπαθούσε να προφθάση τις πιό έπείγουσες άνάγκες. Τό πρώτο και κυριώτερο ήταν να άσφαλήση σε σίγουρο μέρος τούς κληρικούς και τούς επισκόπους, που τό αυτοκρατορικό διάταγμα αύτούς πρό παντός χτυπούσε. Ο Άγάπιος είχε κιόλας συλληφθή και άδηγηθή στη Λαμβάισα, κι' έτσι ο Καικίλιος πήρε στο σπίτι του στο Μυγύα τόν διάκονο Ίάκωβο, τόν άγαγνώστη Μαρτιανό και μερικούς κληρικούς της Κίρτας. Ένα πλήθος άλλου κατάβησαν να κρυφτούν στα διάφορα κτήματα που είχε ο Καικίλιος σε όλες σχεδόν τις επαρχίες της Νουμιδίας. Έπρεπε και πάλι με κάθε θυσία να έξασφαλισθή τό μέλλον.

Τό παρόν γινόταν όλα και πιό φρικτό κάθε μέρα. Άν μερικοί άπ' τούς χριστιανούς φάνηκαν μικρόψυχοι, οι έθνικοί δείχτηκαν όλα γενικά άπαίσιοι. Όπως στους διωγμούς του Δελίου, έτσι και τώρα ο Καικίλιος έντρομος παρακολουθούσε τό σκόρπισμα του χριστιανικού ποιμνίου. Οι έθνικοί, σάν περισσότεροι που ήταν, έκμεταλλεζόνταν την ύπεροχή τους αυτή για να ξεκαθαρίσουν τούς «αιρετικούς». Στους δρόμους της πολιτείας, αλλά και στην ύπαιθρο, οι χριστιανοί πετρωβολιόταν ή ριχνόνταν, στη φωτιά έλεύθερα. Οι έθνικοί άρπάζαν τά θύματά τους, τά έδεναν με σχοινιά κι' έτσι δεμένα τά έρριχναν άπάνω σε σωρούς από ξύλα κι' από κουρέλια άλειμμένα με λάδι ή κατράμι, όπου έθαζαν φωτιά. Από υπερβολι-

κό ζήλο—γιατί σύμφωνα με τό διάταγμα μόνο οι κληρικοί ήταν υποχρεωμένοι να θυσιάσουν— έβρισκόνταν άνδρες έθνικοί, που έσερναν τις χριστιανές γυναίκες τους αναγκαστικά ως τούς ναούς και κρατώντας τες από τό χέρι, τις έβιάζαν να ρίξουν λίγα σπειριά λιθάνι, στις πυρές τών θυμών.

Οι σκληρότητες και οι άγριότητες τών έθνικών δέν έτρόμαζαν τόν Καικίλιο, τό ίδιο όπως δέν τόν έξόφνιαζαν ή άνανδρία και ή λιποψυχία μερικών χριστιανών. Μέσα στον σάλο όμως αύτόγ της εκκλησίας, ή εκκλησία του Κυπριανού που τόν έσπρωχνε να δημολογήση φανερά την πίστη του γινόταν μέρα με την ήμέρα και πιό επιτακτική. Άν κάθενας παρατούσε τόν άγώνα, και με τό πρόσχημα να συμβιβάση τ' άσυμβίβαστα δοκίμαζε να ξεγελάση τόν νόμο και τόν ίδιο τόν έαυτό του, τότε τί θα γινόταν τόν πνεύμα μιας θρησκείας που δέν στηριζόταν παρά μονάχα στην άπόφαση της θυσίας; Μια τίμια ψυχή δέν έπιτρεπόταν να παραδεχθή τό θρίαμβο της άδικίας, άδιαμαρτύρητα. Άν ή διαμαρτυρία της ήταν τό μόνο μέσον για να έμποδίσση τό κακό και να σταματήση την άδικία, έπρεπε να την κάνει όσο κι' αν τού έστοιχίζε.

Άν ήταν έτσι, τότε δέν τού έμεινε άλλη λύση, παρά να θυσιαστή ο ίδιος για να δώση τό καλό παράδειγμα και να διατρανώση την πίστη του. Με ή σκέψη της Βερζιλ τόν έγέμιζε ταραχή. Δέν ήταν μόνος του στον κόσμο. Θάφνετε να κορίτσι αυτό έρημο, στα χέρια της Θαδύρ και στην κακή επιρροή της; Είχε μια Ιερή άποστολή να έκτελέση, να σώση την ψυχή αυτή, να την βγάλη από τό νόχη της Θαδύρ. Η σκέψη αυτή τόν έκανε να μη βλέπη τόν έγωισμό του. Στο τέλος, τό συνειδημένο σόφισμα που τόν τακτοποίησε με τη συνείδησή του έπικράτησε : «Για ποιδ λόγο να θυσιαστή; Τι έχει να κερδίση ή Εκκλησία με τη θυσία μου; Άπεναντίας, πρέπει να χρησιμοποιήσω κάθε τρόπο για να σωθώ και να διατηρήσω την Εκκλησία». Άν όλοι άποφάσιζαν να θυσιασθούν, τότε ο Χριστιανισμός θα έδουνε, γιατί θα εξαφανίζονταν όλοι οι όπαδοί του».

Και παίρνοντας την άδωση αυτήν άπόφαση, κάθισε ν' άπαντήσει στόν Κυπριανό, στον έξόριστο Ιεράρχη που ήταν έτοιμος να βαδίση στο μαρτύριο, με μια άκαρδιά, που άργότερα τού φάνηκε πως ήταν έμπνευσμένη από τόν Σατανά : «Η

πρόθεσή μου είναι, τού έγραψε, να μην κάνω τίποτε τό παράνομο. Όσο για σενα σε συμβουλεύω να κρυφής και να φύγης. Ποτέ δέν ήσουν περισσότερο άπαραίτητος στην Εκκλησία».

Όστόσο, αυτός ο δρόμος που άποφάσιζε ν' ακολουθήση ο Καικίλιος δέν ήταν και τόσο εύκολος. Και δέν άργησε κι' ο ίδιος να καταλάβη πόσο λεπτή ήταν ή θέση του. Σύμφωνα με τό αυτοκρατορικό διάταγμα άπαγορευόταν κάθε συγκέντρωση τών χριστιανών. Τό νεκροταφείο τους είχε κλειστεί από τις άρχές. Δέν τούς έμεινε λοιπόν για τις λειτουργίες τους, παρά μόνον ή «εκκλησία» της Κίρτας, δηλαδή τό παλιό σπίτι του Καικίλιου που βρι-

σκόταν χωμένο σ' ένα στενοσόκακο της πολιτείας. Γι' αυτό τό λόγο, επειδή ήταν άπαρατήρητο κι' επειδή άποτελούσε ιδιωτική ιδιοκτησία, οι άρχές δέν έσφράγισαν τό κτίριο αυτό, μα ώστόσο οι χριστιανοί δέν τολμούσαν να συγκεντρωθούν εκεί μέσα από φόβο μήπως ξερεθίσουν τό φανατισμό τών έθνικών. Προτιμούσαν να μαζεύονται στο έξοχικό σπίτι του Καικίλιου στο Μυγύα, και μάλιστα τό βράδυ, όταν έπεφτε τό σκοτάδι. Όστόσο ο κληρός της Κίρτας καταλάβαινε την άνάγκη μιας γενικής συγκέντρωσης για ν' άνυψωθή τό ήθικό τών πιστών. Ο όμολογητής Ίάκωβος πρότεινε μια νυκτερινή σύναξη με άγάπη και κήρυγμα. (Ακολουθεί)

ΕΦΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΚΑΘΕΝΑ ΜΕ ΤΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'

Γιάγκος ο Φιλάργυρος

10.— Ο καίμενος ο πατέρας του Γιάγκου, μόλις έλαβε την πρόσκληση, έτρεξε στο σχολείο να μάθη τί συμβαίνει. Ο κ. διευθυντής τού διηγήθηκε τά κατορθώματα του γιου του, και στο τέλος τού είπε :

— Είναι φιλάργυρος άδιόρθωτος. Δίνει και κακό παράδειγμα στα παιδιά. Δέν μπορείς πια να τόν κρατήσω στο σχολείο. Άλλωστε ή φιλαργυρία, που τού έγινε πάθος, δέν τού άφίνει νου για μαθήματα. Τίποτα δέν κάνει, είναι ο τελευταίος στην τάξη του. Καλύτερα λοιπόν να τόν πάρετε στο σπίτι και να προσπαθήσετε να τόν διορθώσετε. Άν δέν κόψη τό ελάττωμά του, μη μου τόν ξαναφέρετε.

Εφώνησαν και τόν Γιάγκο, που είχε μείνει στη φυλακή δυό ώρες, και τού είπαν πως «άποβάλλεται». Έτσι αναγκάστηκε ν' ακολουθήση τόν πατέρα του στο σπίτι, αφού όμως τού έδωσαν και τη σακκούλα με τό θησαυρό που τού είχαν κατάσχει, γιατί άλλοιτίκα δέν έφευγε.

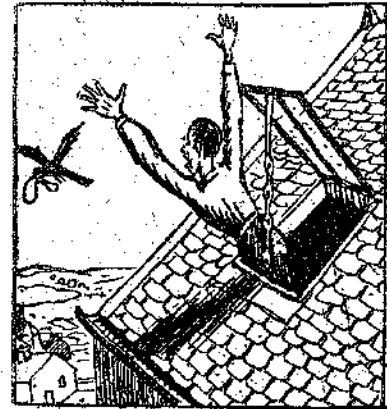
Οι όικοί του όλοι ήταν καταλυπημένοι. Άλλά τού μικρού φιλάργυρου δέν τού καιγόταν καρφί. Και μόλις έφτασε στο σπίτι, ή πρώτη του δουλειά ήταν να βρή μέρος για να κρύψη τη σακκούλα του. Δηλαδή «τ' εί- χες, Γιάγκο - τ' είχα πάντα» . . .

Έψαξε, έψαξε, και γρήγορα τό βρήκε : Στη σοφίτα ύπήρχε ένας φεγγίτης που έβγαζε στη σκεπή. Νά, εκεί μπροστά σ' αυτόν τό φεγγίτη, ανάμεσα στα κεραμίδια, ο Γιάγκος θάχωνε τη σακκούλα του. Προωότερα όμως έβγαλε και μέτρησε τά λεφτά του. Κι' αυτό ήταν ή συμφορά του. Γιατί μια καρναβά, που στεκόταν στην ταράτσα τού διπλανού σπιτιού, τό είδε να γυαλίζουν, τάβαλε στο μάτι — έξερτε τη μανία που έχουν οι καρναβάες για τά γυαλιστερά πράγματα — και, μόλις πισοπλάτησε ο Γιάγκος, τό πουλί έτρεξε κι' άρπαξε όλη τη σακκούλα!

Άκουσε τό θόρυβο ο Γιάγκος, ξαναβγήκε κι' είδε την καρναβά να φεύγη, κρατώντας τό θησαυρό του στη μύτη της. Άλλά πού να τη φτάση ! Ο Γιάγκος δέν είχε φτερά. Κι' ο θησαυρός πάει, πάει και πίσω δην. γυρνά !

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οι νέοι δροι: Δέν δημοσιεύονται... Αγγαλία μεγαλύτερα των 15 σελών...

ΣΥΛΛ. ΦΟΙΝΙΣ. Στις 4 Αυγούστου έβρασε την πρώτη μεγάλη γιορτή του στην Καλιθέα.

Εδχαριστώ θερμώς δους-ες παρευρέθησαν. Νέα μέλη: Θάμνος του Ταύγετου, Κιονισμένος Ταύγετος...

ΚΑΠΟΙΑ, μὴν ξαναβάλεις ἀλλή φανερὰ τήν... γλώσσα σου κατάλαβες ;..

ΠΑΗΓΩΜΕΝΕ ΙΠΠΟΤΑ, κί γίνεσαι ή... Δρια ;.. ΜΑΤΩΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Α μέσος. Μὴν περιμένας καθόλου ἀν θέλεις νά γίνεσαι ἀουαγώνιστος λώτες αινιγματιών και σταυρολέξων. Προμηθεύεσαι τὸ ἀγχειρίδιον Σταυρολέξων περιέχον, ἐκτός ἀπὸ δειγμάς διὰ σταυρολέξα, και πίνακα θεῶν, ήρώων, συγγραφέων, βασιλέων, φυτῶν, στρατηγῶν, ποιητῶν, νομῶν, ζώων, λατρῶν, πτηνῶν, φιλοσόφων, προφητῶν, ζωγράφων, κτλ. κτλ. Δρ. 1000. Διάπλασον τὴν Παίδων ή βιβλιόπωλ. Έλευθερουδάκη, Σαλιδέρου, Σιδέρη, ή γραφάτα: Κ. Κουκκιάδην, Κλουμένουσ 2, Αθήνας.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΜΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Περιμένα απ' δλους-ες μίαν ἀπάντησιν σὸ ερώτημα: «Πὸς ἀφελεται ή ἐκλογή του ψευδωνύμου σας ;». Θέλω ἀπαντήσεις σύντομες και κατὰ προτίμησιν χουμοριστικές. Προσθετα, ὡς τις βί τοῦ Δεκέμβρη. Συμμετοχή ελευθερη. Βραβεία: Α') Τὰ βπαντα του Φένελον (γαλλιστί, ἐκδοσις πολυτελής). Β') Βιβλία τῆς ἐκλογῆς του βραβευθέντος αξίας 15.000 και Γ') Βιβλία αξίας 10.000. Προσθετω, πὸς ἀν ὡς τήν ἡμέρα τῆς βραβευσις ή δραχμῆ έχει ὑποτιμηθῆ σημαντικά, θά γίνῃ... ἀναπροσαρμογή τῶν παραπάνω προσδῶν. Ταῦτα πὸς γνῶσιν και καθήρηχαιον τῶν βραβευθησμένων ! Διεθῶνση: ΜΓ-446

ΓΟΥΑΙΣΑΜΟΣ ΤΒΑΛΟΣ

ΕΓΟΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ: Έπανεχ- ραζ' διδοντες περιοδικὸ «Καζού- ραζ' κωλοφορήσικμς πρώτον- δευτερον τεύχος. Τιμάται δραχ- μῆς τριακόσιες και διαβάσεται δωρεάν στην Διάπλασι.

δ πρόεδρος Γ. ΠΟΜΟΝΗΣ

Σ τὸν ἀγαπητὸ μας Υάκινθο, δλόθερμα συγχαρητήρια γιὰ τῆ θουιάσεια διδάσει τῶ στήν «Τέχνη» και παραστικῆ. Αἰσιδόσει- Νηρέας

Α ποκαλότιτω. Ίουδῆ = Έσμεράδα = Άνα Σπυράτου. Άν θυμῶσης, πῆς εἶδι. Δούκισσα τῶν Ίσποτῶν

ΜΑΤΩΜΕΝΕ ΙΠΠΟΤΗ Χρόνια πολλὰ κί εὐτυχιόμενα. ΚΑΠΟΙΑ

Βιολέττα, Συθαίτη, (πὸς βρισκασαι ;), καλῆς δλόθερ- μῆς εὐχῆς. ΝΤΙΝΟΣ ΖΗΡΙΩΤΗΣ

Α γαπητῆ Νεαρέ Βαρῶνη. Μὲ συγχαρητις πὸς δὲν μπό- ρεσα νά σὲ ἐπισκεφθῶ μὲ σὸ εὐχαιρι παραστικῆ. Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου

Ξανθῆ Ίσποτα, εἶσαι ἀδρα- τῆς ; ; πὸς κατοικῆς ε- χεις και πόσα τηλεφωνα ; Δούκισσα τῶν Ίσποτῶν Έσμεράδα, Ίζόδην

Υάκινθε, Όλόθερμα συγχα- ρητήρια γιὰ τῆ διδάσει πὸς μὲς καταγοήτεσε δλους και μὲ ἀγκάρδια εὐχῆ γιὰ τὰ παραστικῆ σου. Κί ἐκτός ἀπὸ δλα ἔνα μεγάλο Εδχαριστῶ. Ξέρεις εὐδ γιὰτί.

Φαληριώτη. Τῆς δλόθερμῆς εὐχῆς μου στή γιορτῆ σου. Μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος

Εσρουκέφαλη, ἄλλο τὸ κακὸ: «Σπαυδων βραδῶνα...» Συ- νεχίζεται).

Α κωρῶνη τῶν διαγωνισμῶ μου ελλειπει ἀπαντήσεων. Πανίλα

Γαλιλαῆς [ΒΓ-460]. Άφὸς θέ- λησες νά σὸς δείξω ὅτι εἶ- μαι παλληκαρῆς, πιστεῦσε τώρα νά μὴν ἔχεις ἀμφιβολία, σὸ ε- δεῖξα ἐμπράκτως. (Μπάνιο μὲ τὰ ρούχα, μούτρα αρισμένῶ, γρα- θῆτα στὰ δῶδ). Τὸ μπόδ σου ἀ- χρηστα. Αφὸς εἶναι τὸ 7ον πᾶ- ρωμα ἀδειο... διδάσεις μυθολο- γία. ΟΝΕΙΡΟ ΣΚΙΑΣ: Τὰ ἄνω, ἔγιναν ἐξ αιτίας σου. Μάθε το.

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΗΣ Ποιὸ ΠΑΡΑΜΥΘΙ απ' τὰ τόσα πὸς ἀκοοασι στὰ παιδικὰ σας χρόνια, μίλησε πιστερο μὲσα σας ; Προθεσμα: Τριμηνή. Συμμετοχή: 500 δραχμῆς. Διεθῶνση: Κ. Φαχαρόκου- λου, Έπικουρου 19, Αθήνα.

Διεθῶνση: ΜΓ-446

ΓΟΥΑΙΣΑΜΟΣ ΤΒΑΛΟΣ

ΕΓΟΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ: Έπανεχ- ραζ' διδοντες περιοδικὸ «Καζού- ραζ' κωλοφορήσικμς πρώτον- δευτερον τεύχος. Τιμάται δραχ- μῆς τριακόσιες και διαβάσεται δωρεάν στην Διάπλασι.

δ πρόεδρος Γ. ΠΟΜΟΝΗΣ

Σ τὸς «Καλλιτέχνης» ἀπειρες εὐχαριστις γιὰ τ' ερμοφο βραβεία. ΠΕΙΡΑΙΩΤΟΠΟΙΛΑΟ

Σ τῆ Σπίθα: Εδχῆς ἀπὸ ἀνα- λαμπῆς. ΝΙΑΣ τοῦ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ

Σ τὸν Πρόμαχο και σὸ Έδεῶ- δες, δλόθερμα συγχαρητήρια. Σέλλας

Προκηρῶσε λογοτεχνικὸ δια- γωνισμῶ. Έστέργραφο: Δέν δέχομαι μῆδαιμῆς ἀπαν- τήσις εχαιρις καμιαν ἀξίωσιν γιὰ βραβεία.

Α γαπημένη μας Σπίθα, χρο- νία πολλὰ. Βιολέττα, Ροζελάντια, Αἰν Δεσατεῦνη.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΔΟΞΑ-ΕΛΛΑΣ Ό λογοτεχνικὸς διαγωνι- σμῆς μας μὲ θέμα ΝΥΧΤΑ ΚΑΙ ΜΕΡΑ τελειῶνει στίς 31 τ' Ο- χ τ ὁ β ρ η. Συμμετοχή ελευ- θερη. Διεθῶνση (ΜΓ.-68).

Μ. Μ. Γράμματα. Γράψετε: Γεωργιον Καπᾶ- κον, Ξηροκῆπιον Σπάρτης, διὰ Κιονισμένον Ταύγετον

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΕΧΝΗ Πηλοῖζει νά τελειῶσῆ ὁ διαγωνισμῆς μας ΜΓ.-144 γιὰ τῆ ἀνάλυση αὐτοῦ τοῦ τετρα- στικου τοῦ Τρουάρη:

Μάθε τὸν νόνο τὸ γερῶ, κλπ. Η συμμετοχή ἀξήθησε σὲ 200 δραχμῆς.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΕΧΝΗ

Δικτασόπουλα-ες, ζῆτω ελ- ληλογράφιαν, γράφατε Άνα Σπυράτου, Λεωχάρου 25, Αθή- νας. Βασιλίσσα τῶν Σπῶδ

Σύλλογος «ΔΑΜΠΟΝΤ' Α- ΣΤΕΡΙΑ». Έστέρα ἀπὸ τῆν παραίτησι τῆς «Έβας Αἰρα» ὁ σύλλογος προβάλλει μὲ νέα μορφή. Έξε- λέγησαν.

Πρόεδρος ὁ ΒΟΝΑΠΑΡΤΗΣ Αντιπρόεδρος ὁ ΑΠΑΧΗΣ, γιὰ νά συνεχίσουν τὸ λαμπρὸ ἔργο τοῦ συλλόγου «Δάμπεον» 'Αστέρια».

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑ- ΣΕΩΣ. Προθεσμα: Παντηκονταπεν- θημερος- Συμμετοχή: Διαικοσιῶ- δραχμῶς.

Μεταφράσατε τὸν «Γιάννο φι- λάργου τοῦ 18-22 φύλλοις εἰς ἄγγλικὸν-Γαλλικὸν (κατὰ προ- τίμησιν). Διεθῶνσις (ΜΓ' 224).

Διεθῶνσις: ΜΓ-549

Σπίθα, σπιδαιματις εὐχῆς. Αἰσιδόσει, Νηρέας, Πρόμαχος.

Προσχή / Άπ' τὰ κρηφάδ. Ό πόλισην τῆς προχαιας σῆς δείχνη: τὸν σωστὸ δρόμο: Κατεδῶνσις τῶν διηγημάτων και ποιημάτων:

20δς αἰῶνας!

Γλωσσικοπάνα, τι κάνεις ; Θῶ- μωσες και δὲν μὸς γράφεις; Μῆρα, βρισκασαι στήν κίνησι; Δεμονόκουσα

Εθεσθῆ ὁ Θεαγῆνης εἰς Ἄμα- ρούσιον φερῶν κόκκινο, ὀ- ποκάμιο, και τὸ Καπτανῶ- πουλα εἰς τὸν σταθῶν τοῦ οἰ- δηροδρόμου Πειραιῶς κρατοῦν δίσκος γραμμοφῶνον.

Σ τῆν καλή μας Δεσποινίδα Έλπίδα Ταμπακοπούλου μῶριες καρδιόβγαλας εσοτασε- χῆς. ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ (Εδδῶμων Νιῶτων).

Φαῖδρο. Διὰδῶσικμς τὸ ἀξιο- δάκρου «Έπικουρεσι» στή «Νέα Έστία»-τετραδικῆ ἀκο- μη παρμῶνο.

Φαῖδρο. Διὰδῶσικμς τὸ ἀξιο- δάκρου «Έπικουρεσι» στή «Νέα Έστία»-τετραδικῆ ἀκο- μη παρμῶνο.

Παιχνιδιάρη, γιὰτί ἔγινες τόσο ἀκριβοδῶρητη; Μῆ- πως σὲ κολήσασα και διαβά- σεις τῆρα ἀνθῆματα ρήματα; Κρίμα!

Πρωτοπινόντας εἰς τῆν χα- ρομένη κίνησιν τῆς ἀα- πλάσως, ζῆτῆ ἔνα γραμματικῆ σῆς ἀιπλασούπουλα-ες τῆς με- γάλῆς τάσεως, γιὰ νά γίνῆ χα- ρομένη και ή

Πρωτοπινόντας εἰς τῆν χα- ρομένη κίνησιν τῆς ἀα- πλάσως, ζῆτῆ ἔνα γραμματικῆ σῆς ἀιπλασούπουλα-ες τῆς με- γάλῆς τάσεως, γιὰ νά γίνῆ χα- ρομένη και ή

Σ τῆ Βιολέττα, θερμῆς εὐχῆς. (Καθυστερημένη).

Σ τῆν ἀγαπητῆ μας δεσποι- νίδα Ταμπακοπούλου, ὀ- λῶθερμῆς εὐχῆς γιὰ τῆ γιορτῆ τῆς.

Αἰσιδόσει, Παλιὸ Βιολί, Λογοτέχνης, Νηρέας, Νίλε, Πέσοι Ροθμοί, Πρόμαχος, Σίφουνας.

Σ τῆν ΕΦΗ, τῆν ἀγαπημένη σὸδουλεύτισσα τῆς ΤΕΧΝΗΣ μας, γνήσις εὐχῆς ἀπ' τῆν καρ- δία δλοισα.

Τῆς «ΤΕΧΝΗΣ». Πρώην Ἡλιῶς